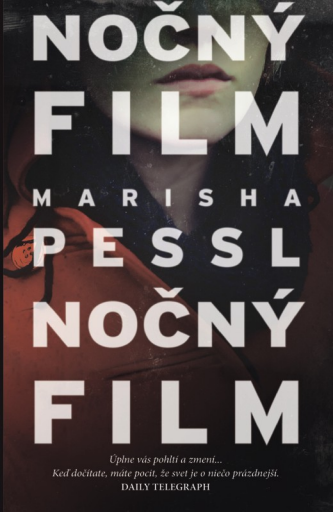

A movie poster for the film 'Noční film' (Night Film). The background features a close-up of a woman's face with dark, smoky eye makeup and red lips. She is wearing a dark jacket with a prominent red collar. The title 'NOČNÝ FILM' is written in large, white, sans-serif capital letters at the top. Below it, the name 'MARISHA' is written in smaller white capital letters, followed by 'PESSL' in large white capital letters. The title 'NOČNÝ FILM' is repeated at the bottom in large white capital letters.

NOČNÝ

FILM

M A R I S H A

P E S S L

NOČNÝ

FILM

Úplne vás pohltí a zmení...

Keď dočítate, máte pocit, že svet je o niečo prázdnejší.

DAILY TELEGRAPH

NOČNÝ FILM

MARISHA PESSL
NOČNÝ FILM

Z ANGLIČTINY PRELOŽIL OTTO HAVRILA

slovart

Copyright © 2013 by Wonderline Productions LLC
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015
Translation © Otto Havrila 2015

ISBN 978-80-556-1123-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Na pamiatku mojej babky
RUTH HUNTOVEJ-READINGEROVEJ
(1910 – 2011)

Smrteľný strach je v našom živote rovnako dôležitý ako láska. Preniká do najvnútornejšieho jadra našej bytosti a ukazuje nám, akí sme. Cúvnete a zakryjete si oči? Alebo sa odvážite pristúpiť k priepasti a pozrieť sa do nej? Chcete vedieť, čo tam je, alebo budete žiť v temnom klame, že tento komerčný svet si vyžaduje, aby sme žili ako slepé húsenice naveky uväznené vo svojich kuklách? Skrútite sa so zavretými očami a umriete, alebo sa oslobodíte a odletíte?

STANISLAS CORDOVA

Rolling Stone, 29. decembra 1977

PROLÓG

New York City, 2 hod. 32 min. ráno

KAŽDÝ MÁ NEJAKÝ CORDOVOV PRÍBEH, či sa mu to páči, alebo nie.

Možno váš sused našiel v starej škatuli na povale nejaký jeho film a viac sa neodvážil sám vojsť do tmavej izby. Alebo sa váš priateľ chvastal, že objavil na internete načierno stiahnutý film *V noci sú všetky vtáky čierne*, a keď si ho pozrel, nechcel o ňom hovoriť a mlčal, akoby podstúpil neludské muky.

Nech si myslíte o Cordovovi čokoľvek, či už ste jeho dielom posadnutý, alebo je vám ľahostajné, stále tu je. Cordova je priepasť, čierna diera, neurčité nebezpečenstvo, ustavičná prítomnosť neznámeho v našom preexponovanom svete. Cordova je podzemie, neurčitý tieň v temných kútoch, mŕtvola v rieke pod železničným mostom, o ktorej nikto nič nevie.

Cordova je mýtus, príšera, smrteľník.

Napriek tomu mám dojem, že keď ho potrebujete najväčšmi, nájde si k vám cestu ako záhadný hosť na párty plnej ľudí. Zbadáte ho na druhom konci miestnosti, a keď sa otočíte a spýtate sa, koľko je hodín, v zlomku sekundy je s pohárom v ruke pri vás a uprene sa na vás díva.

Môj Cordovov príbeh sa začal druhý raz jednej daždivej októbrovej noci, keď som o druhej nadržanom behal okolo jazera v Central Parku. Tento nebezpečný zvyk som si osvojil v poslednom roku, keď som bol taký vynervovaný,

že som nemohol spávať, a keď sa ma zmocňovala čudná ochabnutosť, ktorú som si nevedel vysvetliť, len som nejasne tušil, že najlepšie roky mám už za sebou a možnosti, ktoré sa mi kedysi zdali nekonečné, sa pominuli.

Bol som uzimenný a premočený. Štrková cestička bola posiatá kalužami a tmavé vody jazera obostieral ľahký závoj hmly, strácalo sa v ňom aj trstie na brehu a okrajové časti parku, ktoré vyzerali ako rozstrapkaný papier. Namiesto vysokých mrakodrapov na Piatej avenue som videl len pár svetiel, ktoré presvitali v šere a odrážali sa na hladine vody ako matné mince, čo tam niekto hodil. Zakaždým, keď som prebehol okolo niektorej z lúč, môj tieň prekľzol okolo mňa, rýchlo vybledol a zmizol, akoby sa neodvážil zostať.

Bežal som okolo Južnej brány a načal šieste kolo, keď som sa obzrel cez plece a zbadal som, že ktosi je za mnou.

Pred lampou stála akási žena. Tvár mala v tieni a bola oblečená v červenom kabáte, ktorý zachytával svetlo za ňou a v tme priam horel.

Mladá žena sama na takomto mieste? Preskočilo jej?

Otočil som sa, podráždený jej naivitou – alebo ľahkovážnosťou, či čo ju tam vlastne priviedlo. Manhattančanky boli síce krásne, ale občas zabúdali, že nie sú nesmrteľné. Vrhali sa do rozjarenej piatkovej noci strmhlav ako do vody, a ani im len nezišlo na um, že sa z nej už nemusia vynoriť.

Cestička mierila na sever, do tváre mi šľahal dážď, no zhora ma ako primitívna strieška chránili nízke konáre. V blate som bežal okolo lavičiek a klenutého mosta.

Zdalo sa, že tá žena – nech to už bol ktokoľvek – zmizla.

Vtom sa však v diaľke predou mnou mihlo a hneď aj zmizlo čosi červené. O niekoľko sekúnd som rozoznal tmavú siluetu, ktorá pomaly kráčala predou mnou popri železnom zábradlí. Žena mala na sebe čierne topánky a tmavé vlasy jej viseli do polovice chrbta. Pridal som do kroku, chcel som okolo nej prebehnúť vo chvíli, keď bude pri lampe, aby som si ju lepšie pozrel a uistil sa, že jej nič nie je.

Keď som sa však k nej priblížil, mal som silný pocit, že v poriadku *nie je*.

Zarazil ma jej ťažký krok, priťažký na takú drobnú ženu, a meravá chôdza. Akoby na mňa čakala. Mal som dojem, že keď sa otočí a pozriem jej do tváre, vôbec nebude mladá, ako som si myslel, ale *stará*. Že bude na mňa hľadieť starecká tvár s vpadnutými očami a ústami ako zárez po sekere.

Bola už len kúsok predou mnou.

Schmatne ma za rameno silno ako chlap, ruka bude ľadová...

Prebehol som okolo nej, ale hlavu mala sklonenú a zakrytú vlasmi. Keď som sa znovu obzrel, vystúpila zo svetla a ostala z nej už len červenkastá silueta v tme.

Zabočil som na skratku pomedzi husté krovie, ktoré ma šľahalo do rúk. *Keď obehnem kolečko, zastanem a niečo jej poviem. Napríklad, aby šla domov.*

Ale keď som urobil ďalšie kolo, nikde som ju nevidel. Vybehol som na kopec, za ktorým boli cestičky pre jazdcov.

Nič.

O niekoľko minút som bol pri Severnej bráne, pri kamennej budove ponorenej do tmy. Rozoznal som len úzke schody vedúce k hrdzavým dverám. Visela na nich reťaz a varovný nápis: NEVSTUPOVAŤ! MAJETOK MESTA NEW YORK.

Keď som dobehol bližšie a zdvihol som zrak, s hrôzou som si uvedomil, že je tam, stojí na podeste a uprene sa na mňa díva. *Alebo cezo mňa?*

Ani som si ju nestihol poriadne obzrieť, lebo som bežal ďalej. Pred očami mi však ostal obrázok ako narýchlo urobená fotka: strapaté vlasy, krvavočervený kabát, ktorý v tme vyzeral hnedý, tvár tak hlboko skrytá v tieni, až sa zdalo, že nijakú nemá.

Rozhodne som si nemal dávať tú štvrtú whisky.

Ešte donedávna ma len tak ľahko niečo nevyľakalo. *Novinár Scott McGrath, ktorý by šiel aj do pekla, len aby mohol urobiť rozhovor s Luciferom,* napísal raz jeden bloger. Bral som to ako pochvalu. Väzni, ktorí si tetovali tváre zmesou krému na topánky a vlastného moču, ozbrojení výrastkovia z Vigário Geral, medellínski svalovci v base na Rikers Island – nič ma nevyviedlo z miery. Patrilo to k mojej práci.

A teraz sa zľaknem akejsi ženskej v tme.

Musela byť opitá. Alebo si šľahla priveľa xanaxu. Alebo išlo o nejakú strelnú skúšku odvahy, na ktorú ju nahovorila nejaká zlomyselná tínedžerka z Upper East Side. No mohla to byť aj pasca a v niekde v kroví na mňa číhal jej frajer bez strechy nad hlavou.

V takom prípade ich čakalo sklamanie. Nemal som pri sebe nič cenné, len kľúče, vyskakovací nôž a metrokartu za osem dolárov.

No čo, možno som prechádzal *ťažkým obdobím* alebo ako by sa to dalo nazvať. *Technicky* som sa možno nedokázal ubrániť už od deväťdesiatych rokov. Ale človek nikdy nezabudne bojovať o život, pokým len dýcha.

Noc bola nezvyčajne tichá, mlkva. Hmla sa presunula z jazera do lesa, padla na chodník ako choroba, ako niečo zlovestné, čo viselo vo vzduchu.

O minútu som sa blížil k Severnej bráne. Keď som bežal okolo nej, čakal som, že tú ženu uvidím na schodoch.

Nebol tam nikto. Ani živá duša.

Čím dlhšie som však bežal a chodník sa predou mnou odvíjal ako priechod k dakej novej temnej dimenzii, tým väčšmi som mal dojem, že naše stretnutie ostalo nedokončené ako pieseň, čo odrazu mlkne, ako film, keď sa premietacka zasekne tesne pred kľúčovou scénou a premietacie plátno zbelie. Nemohol som sa zbaviť pocitu, že tá žena je stále tam, niekde sa skrýva a pozoruje ma.

Prisahal by som, že som vo vlhkej vôni dažďa a blata zacítil akýsi parfum. Ukradomky som sa díval do tieňov pri kopci a čakal, že každú chvíľu zazriem jasnočervený kabát. Možno sedela na lavičke alebo stála na moste. Prišla sem skoncovat so životom? Čo ak sa postavila na zábradlie, čakala a s nádejou sa na mňa dívala, a potom skočila a padla na cestu ako kameň?

Možno som si dal aj *piatu* škótsku a ani som si to neuvedomil. Alebo ma toto prekliate mesto napokon celkom zničilo. Zbehol som po schodoch a zamieril na East Drive, Piatu avenue a Východnú osemdesiatu šiestu ulicu. Začalo liať. Prebehol som okolo troch blokov, reštaurácií s pozatváranými okenicami a vysvietených hál so znudenými vrátnikmi, ktorí civeli von.

Pri vchode do metra na Lexingtonskej avenue som začul hukot prichádzajúceho vlaku. Zbehol som po schodoch a prešiel s metrokartou cez turnikety. Na nástupišti stálo zopár ľudí – niekoľko tínedžerov a staršia žena s taškou obchodného domu Bloomingdale.

Vlak vošiel do stanice a so škripaním zastavil. Nastúpil som do prázdneho vozna.

„Expres číslo štyri do Brooklyn. Nasledujúca zastávka Päťdesiata deviatá ulica.“

Striasol som zo seba kvapky dažďa a pozrel sa na prázdne lavice a reklamný plagát na akčný sci-fi film, pokreslený grafiti. Ktosi zatrel utekajúcemu mužovi na plagáte oči čiernou fixkou.

Dvere sa s buchnutím zavreli a vlak sa s povzdychom pohol.

A vtom som zazrel na schodoch na druhom konci kúte stanice lesklé čierne topánky, *červený kabát* a mokré čierne vlasy, rozlievajúce sa po pleciach ako atrament. Bola to ona, to dievča v parku, ten duch či čo to, dopekla, bolo. Kým som to však spracoval, kým som si uvedomil, že *išla za mnou*, vlak vošiel do tunela, okná potemneli a ja som hľadel už len na svoj vlastný obraz.

NOČNÝ FILM

Ashley Cordovová (24) našli mŕtvu

Ashley Cordovová (24) našli mŕtvu

Foto: K&M Recording

Autor: Charles Dunbar 14. 10. 2011

Telo, ktoré sa vo štvrtok našlo v prázdnom sklade v Čínskej štvrti, identifikoval mestský súdny lekár ako telo Ashley Cordovovej, dcéry amerického filmového režiséra Stanislasa Cordovu, oceneného filmovou akadémiou. Mala dvadsaťštyri rokov.

Príčinu smrti ešte neurčili, no podľa hovorca kancelárie súdneho lekára polícia preveruje správu, že slečna Cordovová, ktorá v minulosti údajne trpela depresiami, ukončila svoj život skokom do nepoužívanej výťahovej šachty.

Ashley Cordovová bola klaviristka a zázračné dieťa. Ako dvanásťročná debutovala v Carnegie Hall Ravelovým Klavírnym koncertom G-dur, ktorý odohrala s Moskovským filharmonickým orchestrom. V štrnástich rokoch sa prestala hudbe venovať a zrušila všetky koncerty a verejné vystúpenia.

Vyrastala v otcovom rozľahlom sídle v Adirondacku zvanom Štít, kde pán Cordova nakrútil množstvo svojich filmov vrátane psychologického trileru *Drvič prstov* z roku 1979. Ashley Cordovová absolvovala v roku 2009 Amherst College. Na rozdiel od svojho nevlastného brata Thea, ktorý hral v nejednom otcovom filme, sa objavila iba vo filme *Dýchať s kráľmi* (1996), nakrútenom podľa románu Augusta Hauera, kde hrala najmladšie dieťa manželov Stevensovcov.

Rodina sa k úmrtiu Ashley Cordovovej nechce vyjadrovať.

Cordovovu dcéru našli mŕtvu

V centre New Yorku našli mŕtvu dvadsaťštyriročnú dcéru kultového režiséra Stanislasa Cordovu Ashley Cordovovú. Predpokladanou príčinou smrti je samovražda. Je to ďalšia kapitola života muža, ktorý bol nesmierne nadaný a odmietol vlastnú škandalóznú slávu. Nastoľuje aj otázku: Ide len o zhodu okolností, alebo je táto rodina prekliata? O pokračovaní vyšetrovania vás budeme ďalej informovať. (The New York Times)

ĎALEJ POZRI: FILMY, STANISLAS CORDOVA, ASHLEY CORDOVOVÁ, KULT

809 komentárov [PRIDAJ KOMENTÁR](#)

[Najnovšie](#) [Najstaršie](#) [To najlepšie](#) [Reakcie](#) [Témy](#) ☒ SMS

ANONYM

Veľmi smutné.

piatok 14. 10. 2011 23.23 hod

ideedcaffeine

R.I.P. Ashley C.

piatok 14.10. 2011 23.26 hod

Cathie

Ten chlap je sociopat. Takí ako on by nemali točiť filmy.

piatok 14. 10. 2011 23.31 hod

Bill je vysoký škriatok

PRESNE TAK Cathie! Božechráň, aby sa objavilo niečo také temné a čudné, čo by ťa vyviedlo z miery a spochybnilo tvoj skomercializovaný a korporáciami sponzorovaný pohľad na svet.

piatok 14. 10. 2011 23.33 hod

Cordovov fanúšik

„To, čo je dnes skutočnosťou, bolo kedysi len snom.“ William Blake

piatok 14. 10. 2011 23.36 hod

AWOL

Neprekvapuje ma to. Len blázon môže nakrútiť taký obľbovák ako Izolácia 3.

piatok 14.10. 2011 23.41 hod

Jess

Kde si to videl?

piatok 14. 10. 2011 23.43 hod

AWOL

Vo freedom tunnel o 4 ráno

piatok 14. 10. 2011 23.48 hod

TIME Foto

KULTÚRA

Posledná záhada

14. 10. 2011 | Pridaj komentár

1 z 18

Stanislas Cordova, New York City, december 1977. Posledná známa fotografia legendárneho filmového režiséra.

Včera našli v opustenom sklade v Dolnom Manhattane mŕtve telo Ashley Cordovovej, dvadsaťštyriročnej dcéry filmového režiséra Stanislasa Cordovu.

V modernom svete internetu, záplavy informácií a straty súkromia je Stanislas Cordova výnimka. Odmieta vystupovať na verejnosti a posledný rozhovor poskytol v roku 1977 pre *Rolling Stone*. Jeho bývalí spolupracovníci zachovávajú prísne mlčanie. Jeho dielo, celkovo pätnásť filmov – hrôzostrašná púť temným svetom zla –, sa dodnes teší z prívlastku kultové a najdesivejšie, aké boli kedy nakrútené. Rovnako záhadný je aj sám ich autor, ktorého osobný i pracovný život bol mimoriadne kontroverzný.

TIME sa venuje Cordovovi ako záhadnej osobnosti, ktorá stále vyvoláva búrlivé reakcie, aj keď mlčí a neukazuje sa na verejnosti.

Páči sa mi to 38

Tweet 90

+1 3

Zdieľaj

Posledná záhada

14. 10. 2011 | Pridaj komentár

2 z 18

Začiatky

Cordova vyrastal v južnom Bronxu s matkou ako jedináčik, no viac faktov o jeho detstve nepoznáme. Keď sa osobné fotografie tohto utiahnutého režiséra stali medzi fanúšikmi kultovou záležitosťou, istá učiteľka, ktorá učila na prvom stupni a teraz je na dôchodku, vyhlásila, že na tejto fotografii je Cordova (*vzadu vľavo*). Keď sme pátrali v záznamoch školy, zistili sme, že v roku 1948 naozaj učila chlapca menom Stan Cordova, ktorý mal zlé známky zo správania.

Páči sa mi to 27

Tweet 48

+1 9

Zdieľaj

Posledná záhada

14. 10. 2011 | Pridaj komentár

3 z 18

Šéf

Jessica Ramirezová, bývalá čašníčka v kaviarni Cafe Wha?, tvrdí, že v rokoch 1960 až 1962 chodila s Cordovom. Vraj odišiel zo strednej školy a začal kradnúť. Ukradol Ford Thunderbird, po nociach rozvážal taxíkom prostitútky a cez deň písal scenár k svojmu prvému filmu *Postavy kúpajúce sa v svetle* (1964). „Mal oči ako mimozemšťan,“ povedala Ramirezová. „Hľadel na vás ako z planéty vzdialenej milióny svetelných rokov.“ Je to jediná zachovaná fotografia, na ktorej je s Cordovom (ona vľavo, Cordova v strede).

Páči sa mi to 12

Tweet 87

+1 10

Zdieľaj